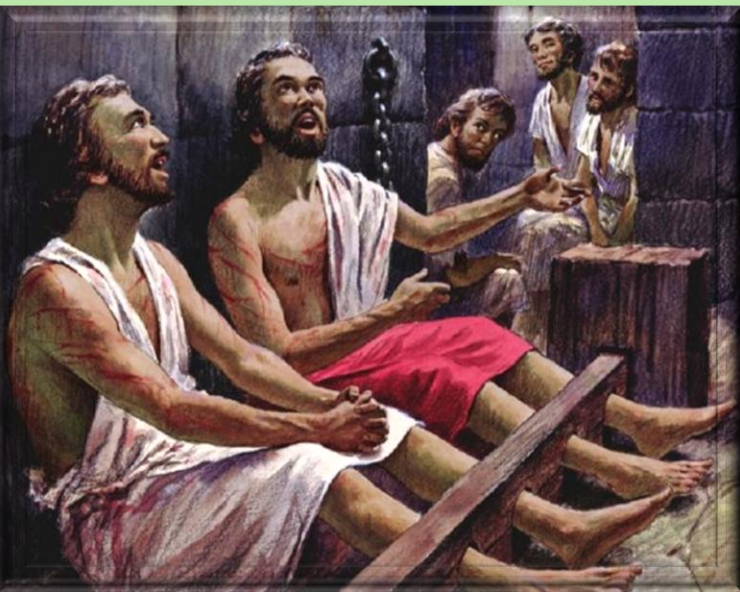
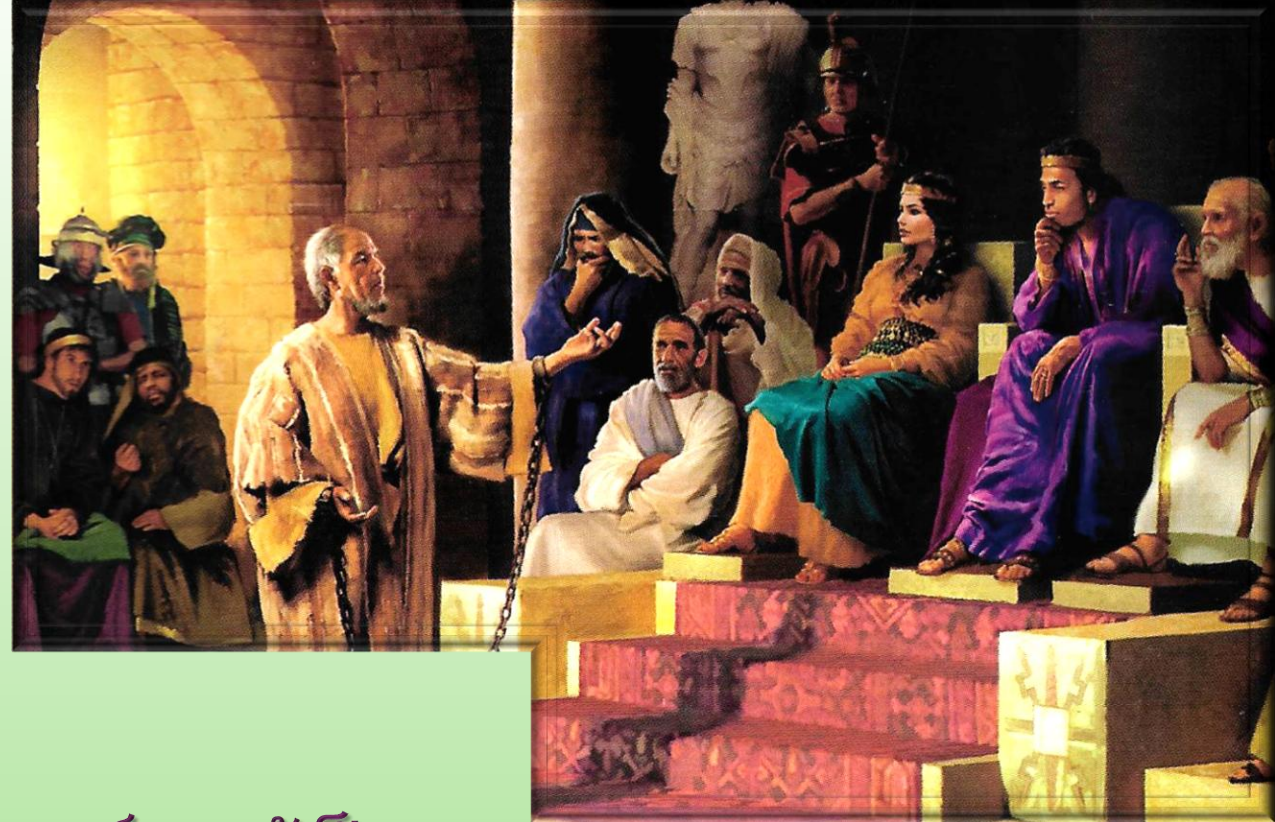
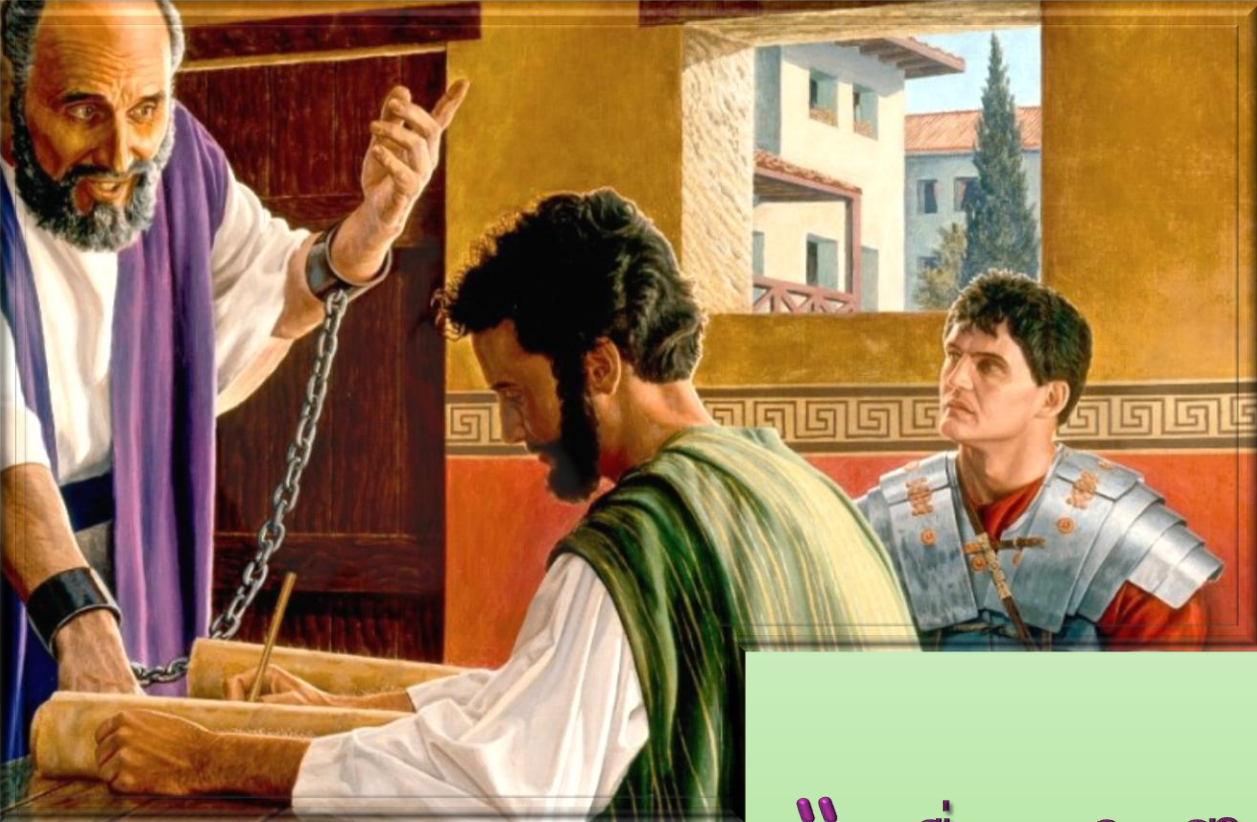

ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง

“จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็น
เจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออัย่อีกครั้ง
ว่าจงชื่นชมยินดีเถิด”

ฟิลิปปี 4:4

ตลอดช่วงเวลาที่เป็นาโลปฏิบัติศาสนกิจ ท่านได้พยายามนำเสนอแก่ทุกคนที่
พร้อมจะฟังท่านที่กล่าวถึงมีเพียงผู้เดียวที่สามารถรวมสวรรค์และโลกเข้า
ด้วยกันได้ นั่นคือพระเยซูคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอด

ในการเขียนจดหมายถึงชาวฟิลิปปีและชาวโคโลสี ท่านได้ทำทุกวิถีทางเพื่อนำ
คริสตจักรเข้าใกล้สวรรค์มากขึ้น และนำคริสเตียนให้ใกล้ชิดกันมากขึ้น

ในการทำเช่นนั้น ท่านได้แสดงให้เห็นว่าคริสตจักรของพระเจ้าในปัจจุบัน
สามารถรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสวรรค์เพื่อทำตามพระบัญชาที่พระเยซูทรง
มอบหมายให้เราบนโลกนี้ได้อย่างไร

➡➡➡➡ ผู้เขียนจดหมาย:

➡➡ เปาโลถูกจำคุก

➡➡ ทูตผู้ถูกล่ามโซ่

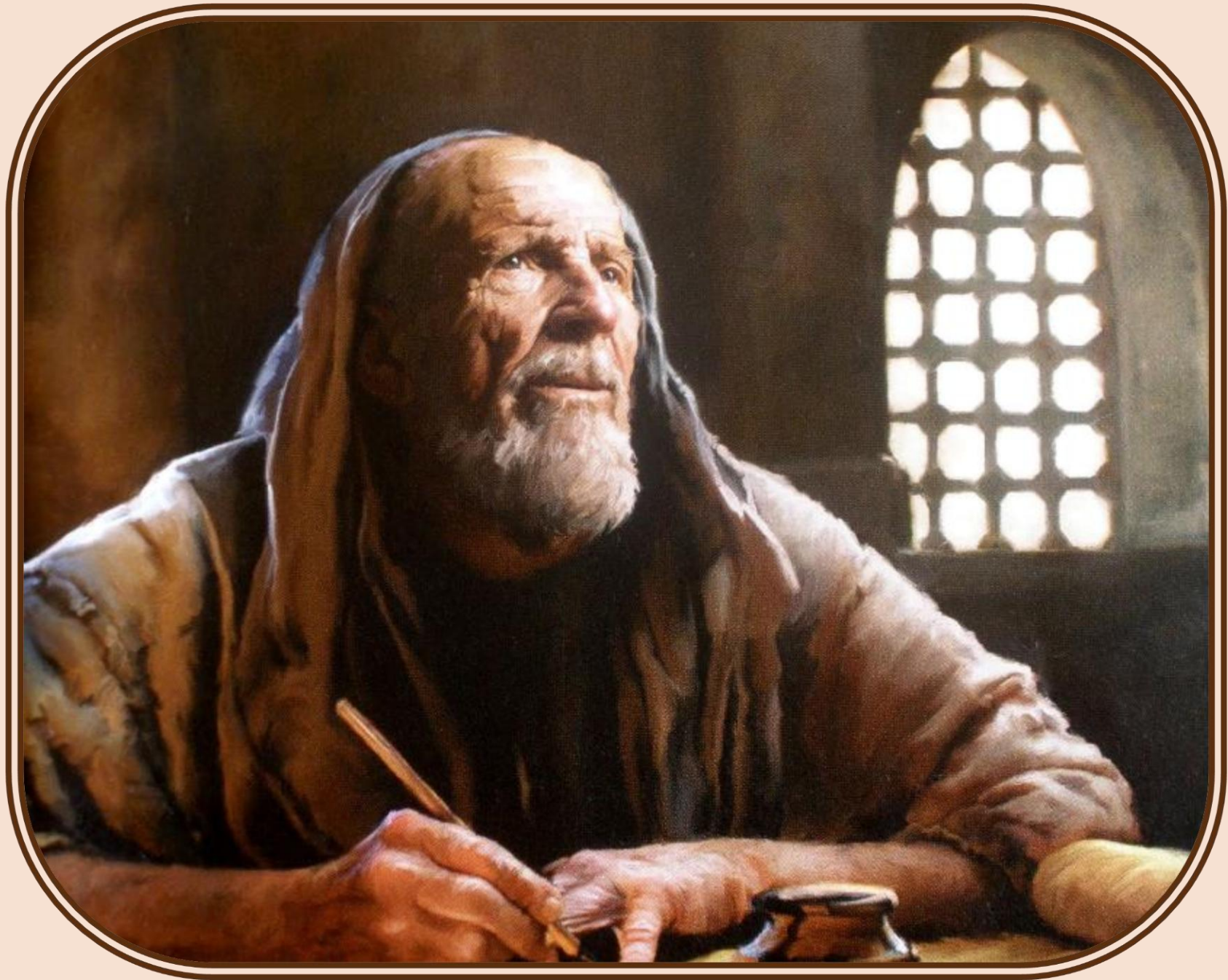
➡➡➡➡ ผู้รับ:

➡➡ ประวัติศาสตร์ของฟิลิปปี

➡➡ ประวัติศาสตร์ของโคโลสี

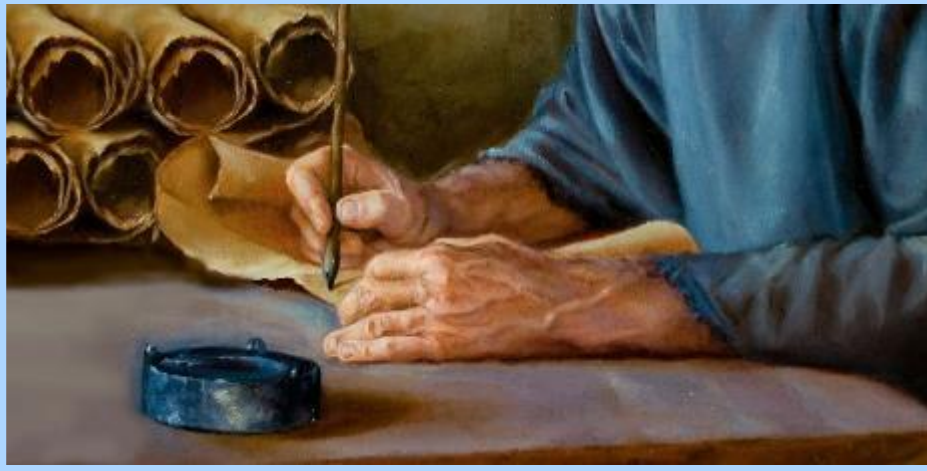
➡➡ คริสตจักรของฟิลิปปี และโคโลสี

ผู้เขียนจดหมาย

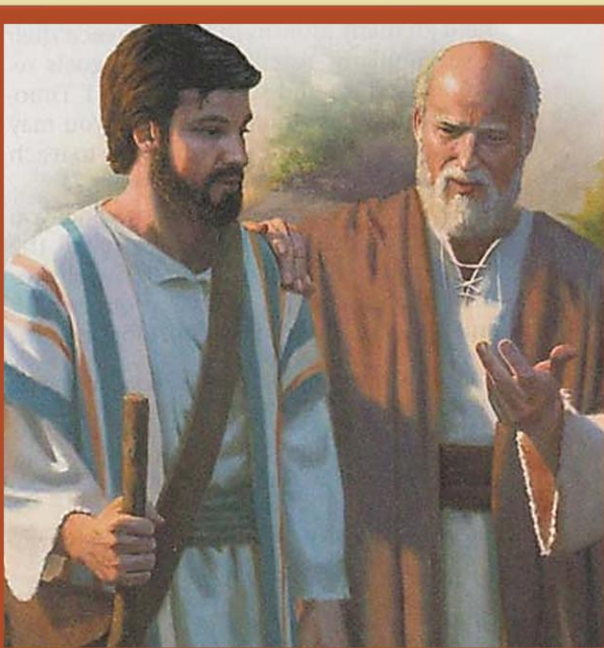
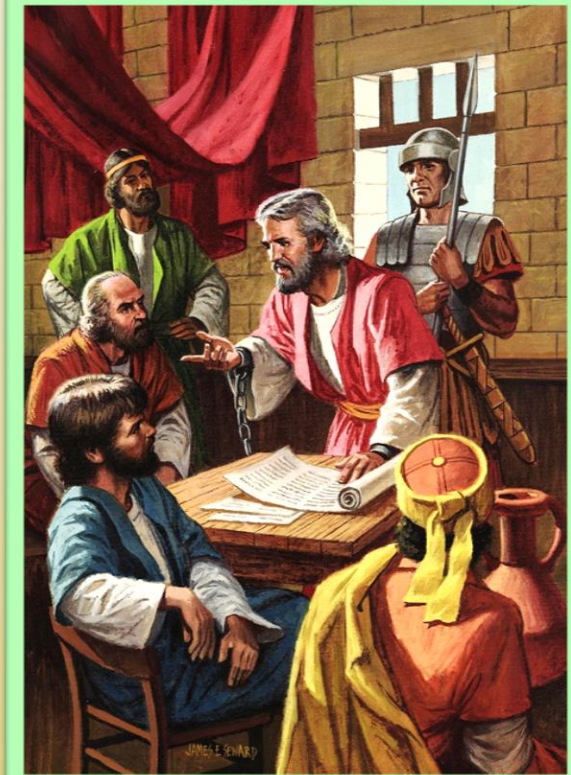

เปาโลผู้ถูกจำคุก

“จาก เปาโลผู้ถูกคุมขังเพื่อพระเยซูคริสต์ และทิโมธีน้องของเรา ถึง ฟิเลโมนเพื่อนรักและผู้ร่วมงานของเรา” (ฟม. 1:1)

ระหว่างการถูกจำคุกครั้งแรกในกรุงโรม – ระหว่างปี ค.ศ. 60 ถึง 62 – เปาโลได้เขียนจดหมายอย่างน้อยห้าฉบับ ได้แก่ ถึงชาวเอเฟซัส ถึงชาวฟิลิปปี ถึงชาวโคโลสี ถึงพี่น้องฟิเลโมน และถึงคริสตจักรแห่งเลาดีเซีย (โดยมาถึงเราในปัจจุบันด้วย)

เนื่องจากไม่มีข้อกล่าวหาที่ร้ายแรงต่อเขา ดังนั้นเขาจึงได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในบ้านเช่า โดยมีทหารโรมันคอยเฝ้าอยู่เสมอ (กิจการ 28:16) ทำให้เปาโลสามารถประกาศข่าวประเสริฐต่อไปได้ แม้กระทั่งกับทหารองครักษ์ได้ (ฟิลิปปี 1:13)

เมื่อพิจารณาจดหมายเหล่านั้น เราจะเห็นว่าเปาโลมีผู้ร่วมงานมากมาย (โคโลสี 4:7-14; ฟิลิปปี 23-24) เขายังติดต่อกับราชสำนักของจักรพรรดิซีซาร์ด้วย (ฟิลิปปี 4:22)

เปาโลหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวในไม่ช้า (ฟิลิปปี 22) แต่ความหวังนั้นหมดไปเมื่อเขาถูกจำคุกเป็นครั้งที่สอง (2 ทิโมธี 4:6)

ทูตผู้ถูกล่ามโซ่

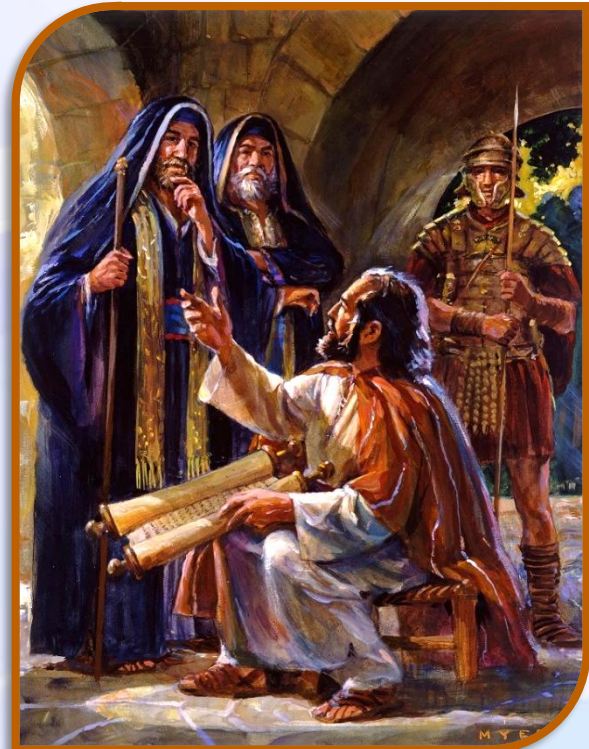
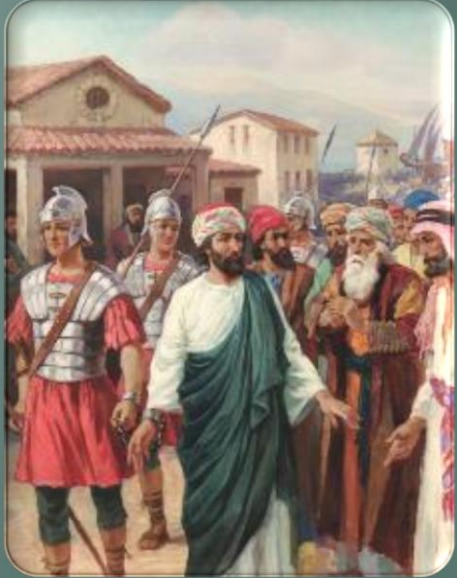
“เพราะข้าพเจ้าประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตที่ติดโซ่ตรวน และเพื่อว่าข้าพเจ้าจะกล้าพูดตามที่ข้าพเจ้าควรจะพูดนั้น” (อฟ. 6:20)

นับตั้งแต่ที่เปาโลตัดสินใจเป็นทูตของพระคริสต์ ชีวิตของเปาโลก็ไม่ง่ายเลย (2 โครินธ์ 6:4-5)

พระคัมภีร์บันทึกการถูกจำคุกของเปาโลเพียงสามครั้งก่อนที่เขาจะถูกนำตัวไปยังกรุงโรม คือที่เมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:22-24) ที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 23:10) และที่เมืองซีซารียา (กิจการ 23:33-35) แต่แน่นอนว่ายังมีอีกหลายครั้งเช่นกัน (2 โครินธ์ 11:23)

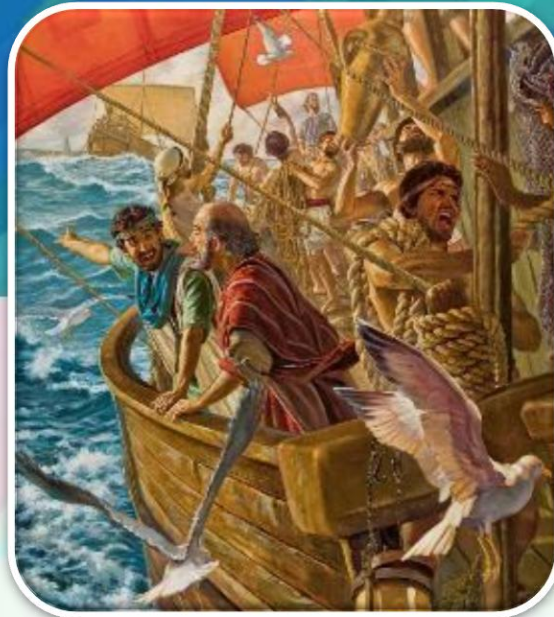
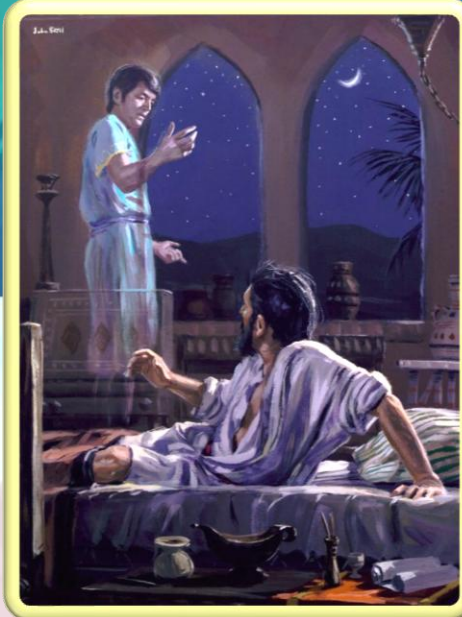
ท่ามกลางความยากลำบากเหล่านี้ เปาโลไม่เคยคิดว่าตัวเองหมดหนทาง (2 โครินธ์ 4:7-9) แม้จะไม่สามารถประกาศได้อย่างอิสระ เขาก็กลายเป็น “ทูตที่ถูกล่ามโซ่” (เอเฟซัส 6:20)

ทัศนคติของเปาโลสอนเราว่า เมื่อเราประสบความยากลำบากในการประกาศข่าวประเสริฐ เราต้องวางใจในพระเจ้าอย่างเต็มที่ และระลึกถึงพระวาทะของพระองค์เสมอ (2 ทิโมธี 2:15) และยึดมั่นในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงเป็นผู้ปลอบประโลมที่ประทานกำลังและความกล้าหาญแก่เรา (เศคาริยาห์ 4:6)

“อัครทูตเปาโลรู้สึกถึงความรับผิดชอบอย่างลึกซึ้งต่อผู้ที่กลับใจเชื่อพระเจ้าภายใต้การทำงานของท่าน เหนือสิ่งอื่นใด ท่านปรารถนาให้พวกเขาเชื่อสัตย์ “เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์” ท่านกล่าว “เพื่อข้าพเจ้าจะมีความภูมิใจในวันของพระคริสต์ว่าข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งแข่งโดยเปล่าประโยชน์ หรือตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์” พิลิปปี 2:16 ท่านห่วงใยต่อผลลัพธ์ของการรับใช้ของท่าน ท่านรู้สึกว่แม้แต่ความรอดของท่านเองก็อาจตกอยู่ในอันตรายได้ หากท่านล้มเหลวในการทำหน้าที่ของท่าน และคริสตจักรล้มเหลวในการร่วมมือกับท่านในการทำงานเพื่อช่วยวิญญาณให้รอด”

ประวัติศาสตร์ของฟิลิปปี

“ในเวลากลางคืน เปาโลได้รับนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ่อน
วอนว่า “ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย” ” (กจ. 16:9)

ในการเดินทางเผยแผ่ศาสนาครั้งที่สอง แผนการของเปาโลได้
เปลี่ยนไป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำทางเขา (กิจการ 16:6-12):

- 1 เปาโลเดินทางไปยังแคว้นฟีเจีย (6a)
- 2 เขาไม่สามารถเทศนาในที่นั้น หรือแม้แต่ในเมืองกาลาเทีย (6b)
- 3 เขาเดินทางถึงเมืองมีเซีย (7a)
- 4 เขาพยายามที่จะเดินทางไปเมืองบีทีเนีย แต่ก็ไม่ได้เข้าไป (7b)
- 5 เขาเดินทางไปถึงเมืองโตรอัส ที่ซึ่งเขาได้รับนิมิตให้ไปที่นั่น (8-10)
- 6 เขาลงเรือไปยังสาโมทรัส (11a)
- 7 และจากที่นั่นเขาก็ไปต่อจนถึงเนอาปอริ (11b)
- 8 ในที่สุด, เขาก็เดินทางมาถึงเมืองฟิลิปปี (12)

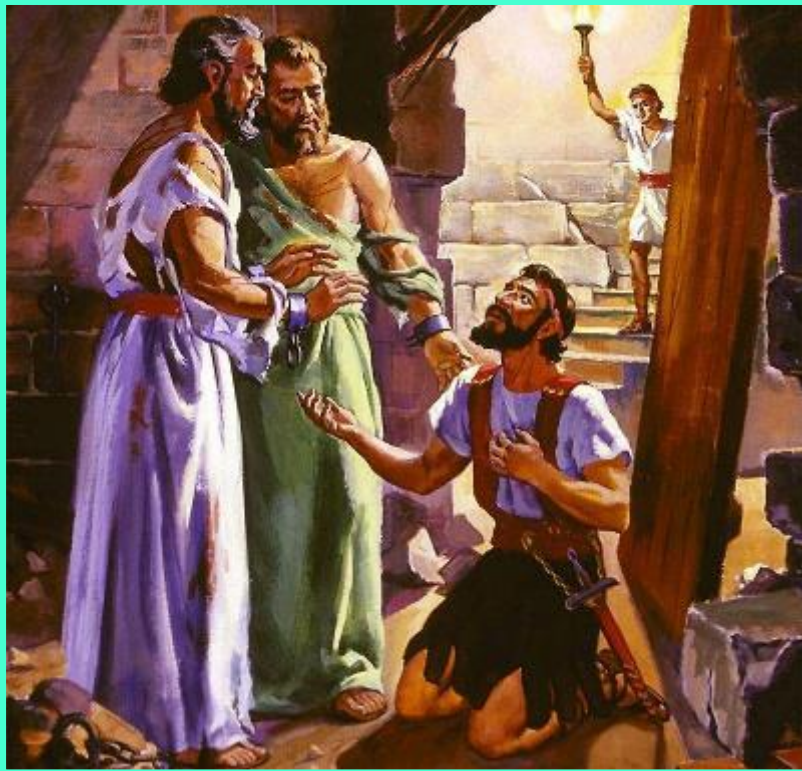
เมืองฟิลิปปีเป็นสถานที่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกให้เริ่มต้นการ
ประกาศพระกิตติคุณในยุโรป ในฐานะเมืองโรมันที่สมบูรณ์ ชาวเมืองฟิลิ
ปปีได้รับการยกเว้นภาษีและมีสัญชาติโรมันโดยกำเนิด

ประวัติศาสตร์ของฟิลิปปี

“ในเวลากลางคืน เปาโลได้รับนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ่อนวอนว่า “ขอมาช่วยเราใน
แคว้นมาซิโดเนียด้วย” (กจ. 16:9)

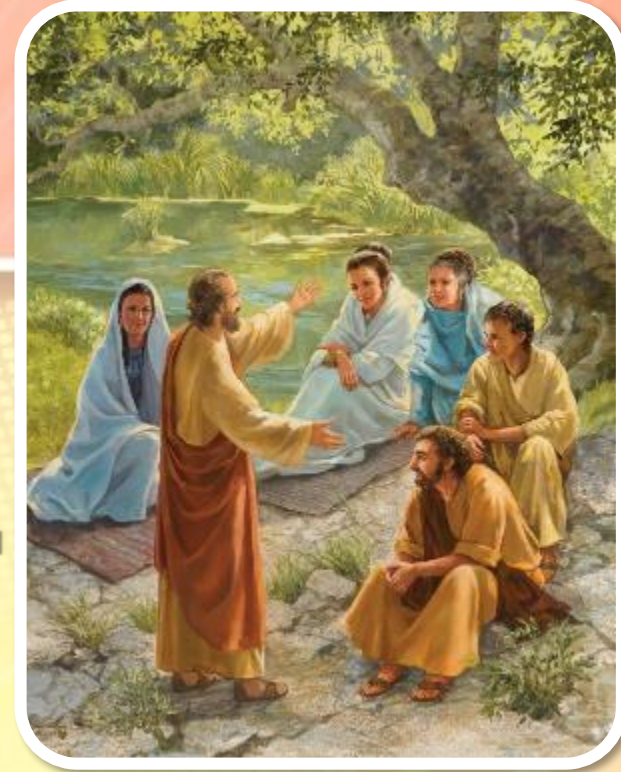
ตามธรรมเนียมของเปาโลเมื่อเดินทางไปถึงเมืองใหม่ เขาจะไปเยี่ยมธรรมศาลา แต่ที่ฟิลิปปีไม่มีธรรมศาลา!
ในวันสะบาโต พวกเขาจึงพบสถานที่นมัสการแห่งหนึ่ง และที่นั่นพวกเขาได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่บรรดา
หญิงที่มารวมนตัวกัน (กิจการ 16:13)

จากการประชุมครั้งนั้นเอง ผู้ที่กลับใจเป็นคริสเตียนคนแรกในยุโรปก็คือ ลิเดีย เธอรับบัพติศมาพร้อมกับ
ครอบครัวทั้งหมดของเธอ (กิจการ 16:14-15)

แต่ศัตรูก็ไม่ได้นิ่งเฉย มันได้ยุยงให้หมอคนหนึ่ง
หลอกลวงผู้คนโดยสร้างทำเป็นสนับสนุนเปาโล (กิจการ
16:16-17) เมื่อหญิงสาวได้จากไป ปัญหาของเปาโลและ
สิลาสก็เริ่มต้นขึ้น (กิจการ 16:18-24)

ผลที่ตามมาคือ ผู้คุมคุกและครอบครัวของเขากลับใจ
เป็นคริสเตียน (กิจการ 16:25-33) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระ
กิตติคุณได้เข้ามาในยุโรปด้วยฤทธิ์อำนาจและการนำทาง
ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ประวัติศาสตร์ของโคโลสี

“ตามที่พวกท่านได้เรียนจากเอปาฟรัส เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้ปรนนิบัติที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์เพราะเห็นแก่ท่าน” (คส. 1:7)

เอปาฟรัสเป็นเพื่อนร่วมทางของเปาโลระหว่างที่เขาถูกจำคุกในกรุงโรม (ฟิลิปปี 23) เขาเป็นชาวเมืองโคโลสี (โคโลสี 4:12) และเป็นผู้ที่นำข่าวประเสริฐไปสู่เมืองนั้น (โคโลสี 1:7)

โคโลสีเป็นเมืองในแคว้นฟรีเจีย ใกล้กับเลาดิเซียและเฮริอาโปลิส ซึ่งเอปาฟรัสก็ไปเทศนาที่นั่นด้วย (โคโลสี 4:13) เมืองนี้มีประชากรชาวยิวจำนวนมาก หนึ่งในชาวยิวที่มีชื่อเสียงที่สุดที่อาศัยอยู่ที่นี่คือฟีเลโมน ผู้ร่วมงานของเปาโล และบ้านของฟีเลโมนเป็นที่ตั้งของคริสตจักร (ฟิลิปปี 1-2)

โอนีสิมัส ทาสคนหนึ่งของฟีเลโมน หันไปกรุงโรม ที่นั่นเขาขอรับพระเยซูผ่านทางเปาโล (ฟิลิปปี 10-11) โดยการส่งโอนีสิมัสกลับคืนให้เจ้านายของเขา เปาโลได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับทาส หรือผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา ว่าควรจะเป็นอย่างไร (ฟิลิปปี 12-17)

คริสตจักรในเมืองฟิลิปปี และโคโลสี

“เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาธรรมิกชนทุกท่านในพระเยซูคริสต์ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี รวมทั้งบรรดาผู้ปกครอง
ดูแลและมัคนายก” (ฟิลิปปี 1:1)

คำนำของจดหมายถึงชาวฟิลิปปีและชาวโคโลสี ซึ่งคล้ายคลึงกันมาก แสดงให้เราเห็นสองประเด็นสำคัญ
(ฟิลิปปี 1:1; โคโลสี 1:1-2)

ในสายพระเนตรของพระเจ้า สมาชิกคริสตจักรนั้น
บริสุทธิ์และซื่อสัตย์ แม้ว่าพวกเขาจะทำผิดพลาดก็ตาม

ในคริสตจักรมีลำดับชั้น โดยที่สมาชิกบางคนมีอำนาจ
และความรับผิดชอบมากกว่าคนอื่น ๆ:

เปาโลเป็นอัครสาวก, เป็นผู้ที่เป็นผู้นำระดับสูง.

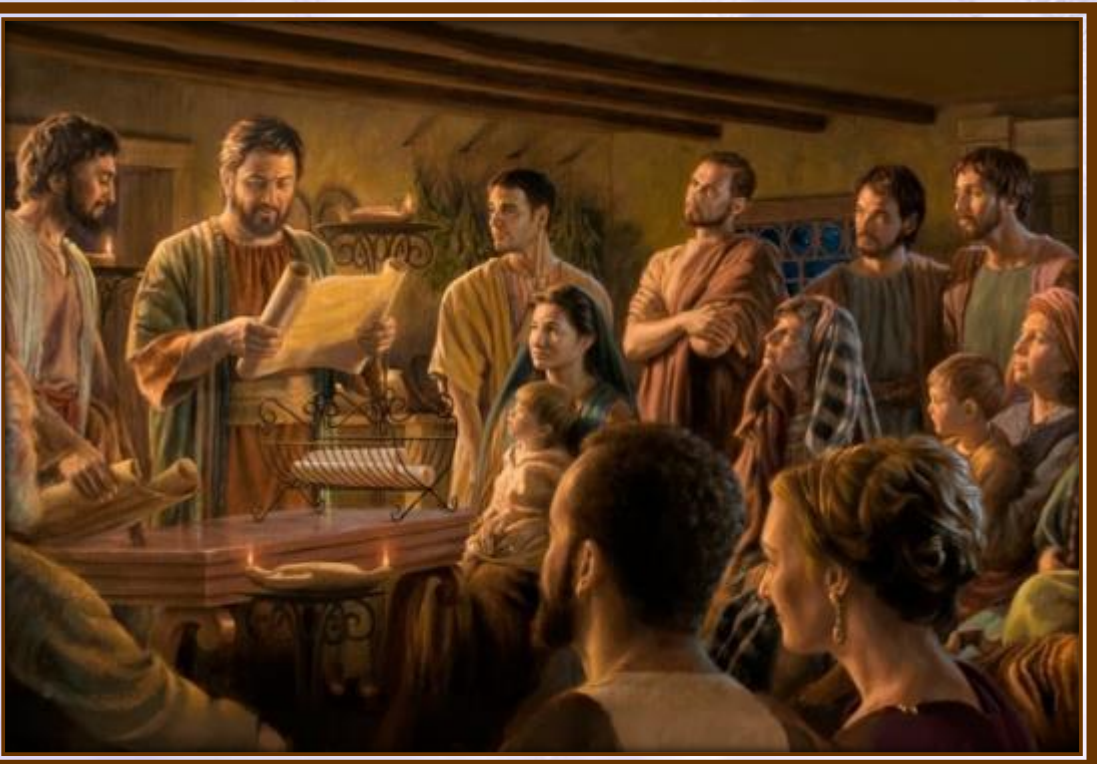
ทิโมธีเป็นผู้ประสานงาน (ศาสนาจารย์)

ผู้ปกครองเป็นผู้นำในคริสตจักร (ผู้ปกครอง)

มัคนายกเป็นผู้ดูแลคริสตจักร

จากในคุก เปาโลขอบคุณชาวฟิลิปปีที่ส่งความช่วยเหลือมาให้เขา (ฟิลิปปี 4:18)

ส่วนจดหมายถึงชาวโคโลสี เขาได้ส่งผู้ร่วมงานของเขาไปปลอบโยนพวกเขา
(โคโลสี 4:7-9)

“ขอให้เราพิจารณาประสบการณ์ของเปาโลสักครู่ ในช่วงเวลาที่ดูเหมือนว่าการทำงานของอัครทูตเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับคริสตจักรที่ถูกทดสอบและถูกข่มเหง เสรีภาพของเขาถูกลบพรากไป และเขาถูกล่ามโซ่ แต่เวลานั้นเป็นเวลาที่เราเจ้าทรงทำงาน และชัยชนะที่ได้รับนั้นมีค่ามาก

เมื่อดูเหมือนว่าเปาโลมีโอกาสทำได้น้อยที่สุด แต่ความจริงกลับได้เข้ามาในพระราชวัง ไม่ใช่คำเทศนาอันยอดเยี่ยมของเปาโลต่อหน้าผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้น แต่เป็นพันธนาการของเขาที่ดึงดูดความสนใจของพวกเขา ผ่านการถูกจองจำ เขาเป็นผู้พิชิตเพื่อพระคริสต์ ความอดทนและความอ่อนน้อมถ่อมตนที่เขายอมรับการถูกจองจำอันยาวนานและไม่ยุติธรรม ทำให้คนเหล่านั้นพิจารณาถึงอุปนิสัยของเขา”